

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"א	ליקוטי הלכות מוהר"א	משנה ברורה	כוכבי אור	שולחן ערוך
שבת	ב'	כו:	קסח	חזרה	כא - כב	ב' ג'
א	ב"א	כו:	קסו	לא:	כג - כד	ד' ה'
ב	ב"ב	כו:	קסז	לב:	כה - כו	ו' ז'
ג	ב"ג	כה:	קסח	לג:	כז - כח	ח' ט'
ד	ב"ד	כה:	קסט	לד:	כט - ל	י' י"א
ה	ב"ה	כט:	קע	לה:	לא - לב	י"ב י"ג
ו	כ"ו	כט:	קעא	חזרה	לג - לד	י"ד ט"ו

בקרני אור

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

435 | פרשת כי תבוא | כ' אלול תשפ"ה

דבר המערכת

נוסעים אנחנו אל המקום הנורא, "המוכן לו" - לרבינו הקדוש - מששת ימי בראשית לעסוק שם בתיקון העולם לדורות לכל מי שיבוא אליו לשם, כאשר הבטיח בחיים חיותו. אשרי הזוכה לזה" (ימי מוהר"ת, טו).

מי יעמוד בסוד קדושים, על עוצם התיקונים הנוראים שכל אחד מאתנו זוכה לעצמו ולכל העולם בנסיעה קדושה ועצומה זו, ולא כאן המקום והזמן להרחיב בדברים נשגבים אלו. אבל על עצם הנסיעה רצינו להתעורר יחדיו:

רבינו הקדוש גילה לתלמידיו הקדושים שהוא מתגעגע מאד אחר הדרכים שהיו נוסעים בהם אליו (ראה ח"מ רצ"ו), את הדברים הוא אמר לתלמידים שעקרו דירתם ובאו לשהות בסמוך אליו, לכאורה הם זכו לשמוע עתה את רבם הקדוש בתדירות יתירה וגם בשוב הדעת יותר, ללא טלטולי הדרכים ושאר פגעי הדרך, אבל רבינו הקדוש ידע שיש סוד בעצם הדרכים שנוסעים לצדיק, וכך אמר להם: "הנסיעות והדרכים שנוסעים אל הצדיק האמת בכדי להתקרב על ידו להשם יתברך הם יקרים מאד, ומכל פסיעה ופסיעה נברא מלאך. והצדיק האמת בעצמו משתוקק ומיחל ומחכה שיזכה לראות אור בהירות הדרכים שנוסעים בהם אלו הזוכין להתקרב אליו".

הוא אף הוסיף שגם מכל יגיעה ופסיעה שהולכים קודם ששוכרים את העגלה לנסוע אליו נברא מלאך.

מה זה מחייב אותנו? שמרגע התחלת צרירת ה'פעלקאך' לקראת הנסיעה, עבור דרך הנסיעה לשדה התעופה; בשהיה שם; בעליה לפליגער; בנתיבה; בנסיעה משל לאומאן וכו' וכו' - יש לתת לב שכל פסיעה תהיה מרוממת. לא להיות אז בקטנות וטפשות. בכל רגע נברא מלאך! הבה נדאג שיהיו אלו מלאכי זכות, מליצי יושר מופלאים, שלמים ומאירים. להישמר מכל ראייה אסורה, מכל כעס, מבטלה. למלא את הלב בכיסופים, בתורה, בתפילה, בשיחת חברים, בשירה ובזמרה. להשתוקק להיכלל בצדיק אליו אנו נוסעים עתה, לתת כלי 'לאור בהירות הדרכים' שלנו, ולא לאבדם חלילה בהיסח הדעת.

הן כלל נקוט בדינו ש"לכל דבר שבקדושה צריך הכנה והזמנה" (ספר המידות, תפלה כג). על אחת כמה וכמה לדבר נשגב כזה, שגדול מהכל.

העורכים

פניני אור

אמרות מהורות מרביה"ק ותלמידיו

והיה פלא אצלי מאחר שהמקדמים שלי מאמינים לי, לפיה לא יזכרו כל האנשים המקדמים שלי שיהיו כלם על ראש השנה, איש לא יעדר. כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה! (שיח שרפי קודש)

עֲדִיךָ לַחֵן חֲנָם פְּאִים אֵלֶיךָ

זוהי עיקר עבודת התשובה לקראת ראש השנה. ביום זה נברא אדם וחווה, ופגמו אז בחטאם שהוא שורש לכל החטאים והפגמים שבעולם, ו"עיקר חטאם היה על ידי גדלות, בחינת אנו אלו, שזה היה עיקר הסתת הנפש הקדמונה, כמו שכתוב 'כי יודע אלקים כי ביום אכלכם ממנו ונפחו עינים והייתם כאלקים', היינו, שהכניס בהם קנאה ותאוה למלוך ולהתנאות, וכמו שאמרו חז"ל 'והייתם כאלקים' וצרי עולמות, כאומר, למה לכם להיות נכנעים ובטלים תחתיו, הלא אם תאכלו מעץ הדעת תהיו בעצמכם אלקים ומלך כמותו, ועל כן באמת נגזר עליהם מיתה לדורות" (שם).

רבי נתן ממשיך שם, שאף שאדם וחווה עשו אז תשובה מיד והתחילו לתקן, אבל התיקון לא יגמר עד הסוף בביאת משיח צדקנו, ובכל שנה ושנה אנו צריכים לתקן זאת בראש השנה, כי אז נברא וקלקלו בו, ואנו עוסקים בעבודתנו בראש השנה ויום הכיפורים לתקן זאת, כמובא בכוונות האריז"ל. ועיקר התיקון בראש השנה הוא, להשתדל לעשות תשובה על כל החטאים שנובעים מגאווה וגדלות, ולבטל עצמנו להשם יתברך בביטול גמור. זוהי למעשה עבודת המלכות של ראש השנה בה אנו ממליכים את השם יתברך, ומכריזים ומודיעים את ההיפך מגאווה זו, ושאינן שום דבר בבריאה שיש לו קיום ומציאות בלתי יתברך.

כחלק מביטול הגאווה תיקנו לנו חכמינו ז"ל שעבודת ראש השנה והימים הנוראים תהיה בצורה של בקשות פשוטות, תחינות ותפילות, צעקות וסליחות, ולכשנו הטחור של רבי נתן שם: "עיקר עבודתנו בראש השנה ויום הכפורים שאנו עוסקים רק לגלות מלכותו בלי שום חכמה, כי אנו מסלקים דעתנו לגמרי ומבטלים עצמנו לגמרי, שזוהי עיקר עבודתנו באלו הימים הנוראים, שאנו עוסקים כל ישראל בתפילות ותחנונים ובשירות ותשבחות של ספר תהלים ושאר מיני בקשות ותחנונים וסליחות ופיוטים, שכל זה הוא בחינת תמימות ופשיטות בלי חכמות כלל, כי אנו מגלים מלכותו יתברך בתמימות לבד בלי שום חכמות".

זהו התיקון לגדלות ולגאווה שמביאים לכל החטאים, ועל כן, כשבאים לשוב בתשובה בימים אלו, לא באים בהשגות גבוהות ולא בהישגים כבירים. "לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך, כדלים וכרשים דפקנו דלתך", כאביונים חסרי כל שמכירים בשפלותם ונעמדים בבוש פנים לדפוק על דלתי רחמים. לסלק ולבטל דעתנו לגמרי כאילו אין לנו שום דעת כלל, רק להמליך אותו יתברך באמונה ובתמימות גמור בלי שום חכמות.

הנהגה זו איננה בדיעבד בדרכי התשובה, אלא עיקר שורש תיקון החטא. מי שחש שדרך ועבודתו תשובתו היא דלה ועניה לפי טעמו, צריך דוקא להתחבר אליה, ולרצות ולקוות שדוקא על ידי זה יטהר דם עזותו שגרם לכל החטאים בהם נכשל כל השנה חלילה.

אם קטנה 'תשובה' שכזו בעינינו, הרי שגדולה ונשגבה היא בעיני הצדיק, ועליה אמרו חז"ל (יומא פו.) גדולה תשובה שמגיעת עד כסא הכבוד ומביאה רפואות לעולם ומקרבת את הגאולה.

הוא קיווה לגשת לראש השנה עם הישגים גדולים במשך השנה החולפת, ביקש להעפיל בדרכי העבודה, רצה להתרומם לגמרי ולחוש בהתעלות מופלאה. אבל המציאות המרה טפחה שוב בפניו; הרבה ימים היו חשוכים, נפילות ומעידות, כשלונות ורפיונות. מדי פעם התעצל והזניח את המוטל עליו. ועתה בסופה של שנה, עומד הוא עם חובות עצומים ברוחניות. 'לפחות עתה - חושב הוא לעצמו - אתחיל בעבודות עצומות ונשגבות, שיכפרו על כל ירידותי בכל השנה'... והנה, מגיעה שעת אמירת סליחות, עוד בקשה ועוד פיוט, עוד אמירת י"ג מדות של רחמים ועוד תחינה. זה מדי קטן בעיניו, הוא צריך משהו אדיר וחזק. זה נשמע לו משהו שייך ל'עמי ארצות' ובורים, הוא רוצה לשוב בתשובה עם משהו עמוק ועצום, לא עם כמה תחינות ותפילות פשוטות שיד כל אדם שווה בהן.

צריך לדעת איך שבים בתשובה, לא מספיק לשוב בפועל על ההנהגה המעשית הנלווה שנכשלו בה, לא די להתחרט על מה שעשינו מעשה פלוני או פלוני ולקבל על עצמנו שלא לעשות זאת עוד, אלא צריך בעיקר לחקור ולמשמש היטב מה הגורם בעומק דעתנו שהביא לידי המכשול הזה. מי ששב רק על החלק המעשי, הרי זה בבחינה מסוימת כ'טובל ושרץ בידו', הוא השאיר בפנימיותו את הסיבה שהביאה אותו לידי חטא.

ועל כך צריכים אנו ללמוד מפי צדיקי אמת, מה אכן גורם ומביא אחד מישראל לידי חטא ח"ו. מזימות היצר עמוקות מאד מאד. לנו נדמה שאחזה באדם תאוה או מדה רעה ועל כן נכשל, אבל זה רק מבט שטחי, לאמתו של דבר יש לכל אלה עומק ושורש מור מוסתר בעומק הלב. 'סוף מעשה במחשבה תחילה', זוהי מה שהביא וסיבב את התוצאה המרה הזאת בה אדם עובר על רצון קונו חס ושלום.

וכך מלמדנו הרופא הגדול: "עיקר התשובה היא ענוה ושפלות, כי כל החטאים נמשכים על ידי גדלות. כי מהם אחיזת כל הדינים, שמשם אחיזת יצר הרע והקליפות, שמהם כל החטאים. וכן מובאר בספרים שעל ידי גאווה באים כל החטאים ח"ו. כי כל המתנאה כאילו עובד עבודה זרה (פוסטה"ד) וכל המודה בעבודה זרה כאילו כופר בכל התורה (חוליק"ה), נמצא, שעל ידי גדלות באים לכל החטאים ח"ו. ועל כן עיקר התשובה על כל החטאים הוא שפלות, שישים עצמו כעפר לדוש, וירגיש שפלותו וריחוקו מהשם יתברך, וישפיל עצמו, וישבר לבו לפני השם יתברך. שעל ידי זה מוחל לו השם יתברך, כמו שכתוב 'לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה' וכמו שכתוב 'ועובר על פשע לשארות' למי שמשלים עצמו כשיריים" (ליקוטי הלכות, נטילת ידים שחרית ג, ה).

שורש המרי נובע מגאווה פנימית, בה האדם מחשיב עצמו כמבין מה רע ומה טוב, ורק אחר גאווה זו יכול היצר לפתות וללכת אחר הטעיותיו. ואם לא עוקרים שורש פורה ראש ולענה זה, לא הועלנו הרבה בתיקון פרט זה או אחר.

לתגובות והערות
ניתן לקבל את העולין באימיל מידי שבוע
3323796@gmail.com

הדל"נ 6:13 - נין החמה 6:18 - מוזיק"ש 8:42
צאת השבת 7:24 - צאה"ש לר"ת 8:05

"מנהג ישראל תורה"

שאלה:

לאחר שיחה שהייתה בין החברים בענין ההקפדה על מנהגי ישראל, אשר כידוע "מנהג ישראל תורה", התעוררה השאלה: האם מצאנו אצל רבינו ומוהרנ"ת שהזהירו על כך ודיברו בחשיבות הדבר?
נשמח מאד לקבל כל מראה-מקום בענין זה.

תשובה:

רבינו מלמדנו שאף על דבר שאינו מצוה מפורשת אלא "דבר שיש בו רצון השם יתברך" עלינו להתגלגל בכל מיני רפש וטיט עבורו כך...

"כי צריכין להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת השם ומצוותיו יתברך, ולאו דוקא מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השם יתברך נקרא 'מצוה'. כי יש תרי"ג מצוות, ואלו התרי"ג מצוות יש להם ענפים רבים, וכל דבר שיש בו רצון השם יתברך, שעושים בו נחת לאביו שבשמים, הוא בחינת 'מצוה', וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם יתברך" (ליקוטי מוהר"ן תניינא, ה).
כוונת רבינו בדבריו אלה הייתה על מנהג ה"תשליך" - שאינו מצוה מפורשת, אלא מנהג ישראל - ולשם קיומה היה מוכן רבינו עצמו להתגלגל ברפש וטיט...

וכפי שמספר מוהרנ"ת: "באותו הראש השנה כשהלך לומר 'תשליך', נחלק ונפל הוא ז"ל ונשאר יושב על הרפש ולכלך בגדו וידו, ותכף הביאו לו בגד אחר ומים, והחליפו בגדו ורחצו ידו, ולא דיבר על זה מאומה... אחר כך אמר התורה 'תקעו' ה"ל, ושם בסוף התורה ה"ל הזכיר על פסוק 'וחמלתי עליה' וכו', שהאדם צריך להשליך עצמו לתוך רפש

וטיט וכו' בשביל לעשות רצון השם יתברך" (ימי מוהרנ"ת, לז).

כשכוונתו להדגיש בכך "שאפילו רק בשביל מנהג ישראל, כמו לילך לתשליך, צריכין לגלגל את עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לקיים המנהג, ומכל שכן בשביל מצוה. ובאמת אנו רואין בכתבי האריז"ל כמה סודות הוא מביא על כל מנהגי ישראל, ממש רזין על רזין מהתיקונים הנעשים על ידם, עיין שם" (מכתבי שמואל, טז).

ואכן, על כולנו להיות מאותם 'תמימים', הנזהרים לקיים את כל "העבודות הפשוטות והמנהגים הקדושים של ישראל", ללא שום התחכמות. וכזהרת רבינו: "צריך לזהר לקיים העבודות הפשוטות והמנהגים הקדושים של ישראל... ולא כמו החכמים בעיניהם המתלוצצים מזה. כי באמת עיקר היהדות היא פשיטות ותמימות בלי שום חכמות כלל" (ליקוטי עצות, תמימות ז).

וכאשר החלו המסכילים הסכלים, החכמים בעיניהם, להתלוצץ ממנהגי ישראל - יצא כנגדם מוהרנ"ת בחרב וחנית, וכתוב: "והנה זה דרכם כסל למו, שמקשים קושיות וחורקים שנים על הנהגת ישראל הקדושים, אשר אפילו כל מנהגיהם תורה כמו שאמר רבתינו ז"ל מנהג ישראל תורה הוא" (מכניע זדים, ה). ובהזכירו את דברי אחד מהם הוא נזעק מרה וכותב: "אבד הלץ הרשע המחרב ה"ל ואלף כיוצא בו, ודבר אחד מדת ומנהגי ישראל אל יתבטל" (מכניע זדים, ו).
1. "וחלילה לנו לשנות דין אחד, ואפילו מנהג אחד ממנהג אבותינו, לא תהא כזאת בישראל" (קנאת ה' צבאות, לא).

על החשיבות של כלל המנהגים - אף אלו שאינם סעיף

מפורש בשולחן ערוך - נוכל ללמוד גם מהשיחה דלהלן:

"פעם צם מוהרנ"ת בתענית בה"ב, כששאלו רבי נפתלי: הרי רבנו לא הדריכנו בדרך התעניות? ענה לו מוהרנ"ת: רבינו שיבח את 'הסודר העבה', 'דעם גראבן סידור', ושם כתוב שצריך לצום" (שיש"ק ב, תשג).

ועל כך מובא: "יש מבארים שמה שלא השיב מוהרנ"ת לרבי נפתלי מכך שתעניות אלו נזכרות בסימן שלם בשולחן ערוך (אורח חיים סימן תצב) כי מוהרנ"ת רצה להדגיש בזה ש'הסידור העבה' הוא בעל משקל גם בפני עצמו" (שיש"ק החדש ג, תיב. בהערה).

ה"סידור העבה" - זה שיש בו את כל התחיות הסליחות והמנהגים היהודיים העתיקים, והשתמשו בו "ההמון עם הכשרים" - מהווה מקור חשוב-דיו כדי להכריע כיצד יש להתנהג...

[ג.ב. "הסידורים הגדולים" נזכרים כמה פעמים בדברי רבינו בחיבה גדולה: "היה אוהב מאד מי שיכול לומר הרבה תחיות ובקשות בתוך 'הסידורים הגדולים' כדרך ההמון עם הכשרים" (ליקוטי מוהר"ן תניינא, קד. ועיין בחיי מוהר"ן, תקכ). "וכבר זההיר רבינו ז"ל כמה פעמים לומר תחיות ובקשות הרבה בכל יום, כל מיני תחיות הנמצאים באיזה סידור מ'סידורים הגדולים' או בשערי ציון ובשאר מקומות" (ליקוטי תפילות, הקדמה). "הכלל שכל המיני בקשות שבעולם שנמצאים באיזה ספר שיהיה המצוי בינינו, הכל כאשר לכל לא הניח שום תחינה ובקשה שלא אמרה כמה וכמה פעמים, הן תהלים וספר 'שערי ציון' והבקשות הנדפסים ב'הסידורים הגדולים' ושאר מיני בקשות ותחיות, ואפילו התחיות הנדפסים בלשון אשכנז, כולם לא הניח מלאמרם" (שבחי הר"ן, י).]

פניני התחזקות והתעוררות שנערכו ונעבדו מתוך אוצרות שיהותי של הגר"מ שכטער שליט"א

שביבי אור

שיעורים קטנים

ממכתבי הגר"מ שליט"א בענין שיעורים קטנים

מעלת שיעורים קטנים

"מה ששאל ממני אם החמש קאפיטלאך תהלים והשני סעיפים שו"ע זה לא מעט מדי - כבר כתבתי כמה פעמים שאם רוצים ללמוד יותר, שילמדו שו"ע במקום אחר, לא בסדר של השני סעיפים, וכן תהלים אם רוצים לומר עוד, טוב שיהיה במקום אחר, כדי שהסדר הקטן ישאר במקומו, ויילד די וועלט זאגט אז פון דער ערד פאלט מען נישט" (כי-העולם אומר שמהארץ לא נופלים). וכבר נאמר: "קובץ על יד ירבה".

ועוד, ששיעור קטן אינו מתבטל אפילו בערב שבת ובשבת, ואילו שיעורים גדולים - כל מה שחוטפים הוא כולו ריוח. וידעתי מהמציאות שכל אלו שאוחזים בקביעות בהשיעורים הקטנים, מודים לי הרבה, ואומרים שכמעט מכלום זכו להשיג גדול.

פעם שאלתי לכמה חברים אם יש להם שיעור בשו"ע, תשובת כולם הייתה, אכן כן הם לומדים שו"ע. וכששאלתי אותם אם גמרו בתוך שנה שלוש מאות וששים ושמונה סעיפים - כולם שתקו. ומכל-שכן שעל ידי שני סעיפים שו"ע מסיימים בכל שנה יותר משבע מאות סעיפים בשולחן ערוך!...

ולא זו בלבד, לא רק שמרויחים כמות, אלא שהלימוד הוא ביישוב הדעת ומסודר, כי בשיעור מועט יש פנאי לעיין היטב על כל דבר קשה, או לגשת לתלמיד חכם לבקש את עזרתו בענין קשה. אולם אם אין פנאי גם לזה, עכ"פ הסעיפים נקלטים בזכרון, ואין זה סותר שום לימוד של שום שיעור גדול.

אשתו של רבי יעקב גדלי' תפילינסקי זצ"ל סיפרה שהוא גמר את כל התנ"ך על ידי השיעורים בתנ"ך שהיו לו באמצע האכילה, שלמד כל יום מעט, וטוב מעט ככוונה, ולמד מעט ולמד הרבה, "תאחז בזה וגם מזה אל תנח את ידך כי ירא אלקים יצא את כולם"

סדר לימוד היעוצה

"לדעתי עשו לעצמכם תקנות קלות שנוח לקיימן אפי' ביום הטירדא, אפי' בעש"ק או בערב יום הכיפורים, התקנות כדלהלן:

- לימוד סעיף שולחן ערוך בכל יום - מהתחלת אורח חיים. ואם יש לכם שיעורים אחרים אל תעזבו, אולם השיעורים ההם יהיו במקום אחר (לא בשיעורים הקלים) והשיעור הנדון הזה יהיה דוקא סעיף אחד בכל יום, לא פחות ולא יותר. ועל דרך זה תגמרו בכל שנה שס"ה סעיפים שו"ע בקלות. מסופק אני אם יש בכם מי שגמר מלפני שנה עד היום הזה שס"ה סעיפים, ואפילו כן הלא בדרך הזה קל מאוד לקיים. ורבינו הזהיר מאוד ע"ז, וגילה שלימוד שו"ע זה תיקון נפלא לנשמות האדם - לברר ממנו הרע מהטוב. ואם יש לכם זמן תלמדו עם המשנ"ב, ואם לאו, עם הבאר היטב, ואם לאו, אפי' המחבר והרמ"א לבד, ואם אירע שהחסיר יום אחד - ילמוד ביום הבא הסעיף השייך למחר, ואילו את הסעיף שהחסיר אתמול, ישלים אחר כך אם יוכל.

- עשרה רגעים ביום, שיחה בינו לבין קונו, ואת כל אשר עם לבבו ישיח לפני השי"ת, ואם יתמשך אז בטח שלא זייק.

העיקר לקבוע על עשרה רגעים (והכל בלי גדר, כדי שלא יכשל בעון גדרים ח"ו).

ג. קאפיטלעך תהלים בכל יום. ולומר את התהלים בדרך שלימד אותנו רבינו, כלומר לשים בו את כל לבבו, ולתרגם את כל אשר עם לבבו בתיבות התהלים שנתייטבו ברוח הקודש גבוה מאוד על ידי דוד המלך ע"ה שאמרם בשם כל ישראל, וכל אחד יוכל למצוא את עצמו בתוך התהלים.

ד. זה אינני אומר לכולם כי אם לזה שיש לו אפשרות לזה; היינו לקבוע שיעור באחד מספרי רבינו, אם עמוד לקוטי תפילות בכל יום, או לומר עמוד בלק"מ בכל יום, או עמוד בספר השתפכות הנפש וכדומה, וכל שיעור יהיה באופן המבואר בסעיף השו"ע (לעיל סעיף א). ואחד מכם יסדר 'פתקאות ולוחות', וישים עינא פקיאח על זה.

לישון מתוך מחשבות קדושות

כנראה שמאוד חשוב לך כעת סדר קבוע של שיעורים קטנים, כגון סעיף שו"ע בכל יום, חמשה קאפיטליך תהלים, דף ליקוטי תפילות, ואמירת דף זוהר הק' על הסדר בכל לילה לפני השינה. בעתים הללו יעצתי לכמה אברכים לקנות 'עין יעקב' עם טייטש, וללמוד בכל לילה לפני השינה דף או עמוד בעין יעקב, ומה שחסר להם לפעמים פשט או טייטש שיעיינו בהפירוש על טייטש, וזה קל מאוד ושווה לכל נפש. וכשרואים מאמר חז"ל שמתעוררים ממנו או שמרגישים חיות על ידו, חוזרים עליו כמה פעמים, ונמצא שנרדמים עם מחשבות קדושות וזה תיקון גדול בלי ספק.

כיריים אינדוקציה בשבת

משה (א"ח ח"א סי' צג) ומטוהו בשם **הגרי"ז סולובייצק ז"ל** (שבת הלכתה עמו' שלד) וכן נטה **אמנו"ר** שליט"א בספרו **אורה ושמחה** (הל' שבת פ"ג ה"ז ד"ה ודע), ואם כן אף שלמעשה אין סומכים על סברות אלו להקל בגז שהוא אש גלוי ויש בו חשש הבערה ממש, מיהו על הגברת והחלשת זרם שאינו אש ולא דיברו עליו חז"ל, אפשר שלא שייך לאסור משום דבר שבמנין ומשום לא פלוג.

אכן למעשה אין לסמוך על סברות להתיר דבר כזה, שאנו רואים בחז"ל שהחמירו ביותר על דין שהיה וגזרו בזה גזירה לגזירה ואסרו המאכל אפילו בדיעבד, לפי שירדו לדעתם של בני אדם והבחינו שכאשר אדם בהול על תבשילו קרוב להיכשל, וכעין זה נמצא ב**שו"ת מהרש"ם** (ח"ג סי' קסה) שצידד להקל בשהיה על דבר מסויים, ומסיים: 'יש מקום לצדד להקל, מכל מקום חוששני להקל בדבר שיד רבים שולטת וקרוב לבוא לידי מכשולות ולכן ידי אל תהי בזה להסכים בהיתר זה'. - ובפרט בכיריים מסוג אינדוקציה שיש בה הרבה חיישנים המפסיקים את הבישול במיקריים ומצבים המזדמנים, ובפעולה שהיא יותר קלה מחיתוי עצים אפשר לעבור על איסור כדי לשפר את יעילות הבישול, שיש להחמיר, והרבה דברים אסור חז"ל בשבת משום הרחקה גם כשאנו קרוב לאיסור סקילה ממש (לדוגמא: אסור שימוש בבגלי חיים שמא ירכוב עליה ויבוא לחתוך ומוזהר, וכן רבים).

ויש להעיר שבכיריים מסוג זה אין כיסוי סילוקן מועיל להתיר השהיה, שבכיריים אלו אין החום בא מהכירה רק מהסיר עצמו שנרתח מהשפעת סלילי העלעקטרונים, ואין הכיסוי ממעט מחום הכירה.

שהיה מערב יום טוב

יש להסתפק מה דין שהיה על כירה כזה ביום טוב. דאילו על כירה רגילה אין איסור לשהות מערב יום טוב, שאין איסור חיתוי והבערה ובישול ביום טוב, שהיא מלאכת אוכל נפש. אבל כירה שמופעלת בכח העלעקטרי, מכיון שאסור להפעיל זרם עלעקטרי ביום טוב, יש לחשוש שאם ישנה מאלו שאינו מבושל ביום טוב יבוא להגדיל כח זרם העלעקטרי.

ומצינו דיון בפוסקים אם גזרו חז"ל שמא יחתה ביום טוב בדבר שאין בו היתר אוכל נפש; **הפרי מגדים** (מש"ז ססי' רנו) הסתפק בזה דאילו לא גזרו רק בשבת שיש בו כרת וסקילה, ולא ביום טוב שהיא רק איסור לאו. אמנם **בתוספות ישנים** (שבת לט) מפורש שגזרו להטמין חמין לצורך רחיצה ביום טוב, לפי שאין בו היתר אוכל נפש. וכתב **התורת חיים** (סי' רנב סק"ט) דלפי זה אסור לשהות מערב יום טוב על הכירה לצורך גוי, ואם כן גם בגדון ידידן יש להחמיר.

אמנם יש לחלק בין הגדונים, שהרי גם בשבת גופה יש לדון על פי סברא הנ"ל להקל, ונהי דבשבת מחמירים שהיא בכלל גזירות חיתוי של חז"ל, ביום טוב שלא גזרו אולי מותר.

חזרה בשבת וביום טוב

אסור להעביר תבשיל בשבת מכירה רגילה לכיריים אינדוקציה בשבת, והטעם; שכאשר לא נתמלאו נגאי חזרה אסור להעביר מכירה לכירה (סי' רנב ס"ב משנ"ב סקס"ב), ומאחר שבכיריים

כיריים אינדוקציה היא סוג של כיריים שמופעלת על ידי כח מגנטי דרך זרם עלעקטרי. וכן תיאורו: בתוך הבסיס של הכירים ישנם שני סלילים המלוּפפים במוט ברזל שעובר דרכם זרם עלעקטרי, ושני הסלילים עומדים זה לעומת זה וכל אחד מושך הזרם לכיוון הנגדי של השני, וכאשר מניחים סיר מתכת מעל שני הסלילים, נתפס בסיר השראה מבין שני הסלילים המנוגדים מזה לזה ומייצר מתח גבוה בתוך הסיר, וכן מתחמם הסיר בחום גבוה ויכול לבשל מאכל שנמצא בתוכו.

תולדות חמה או תולדות אש?

והנה היות שבכיריים כאלו אין אש לוהט, ואין חוט זרם שמתהפך לגחלת שיש בו כח השורף, רק הסיר נהיה רותח עם המאכל שבתוכו ואולי הכירה כולה קרה, דנו הפוסקים מדור האחרון האם מאכל שנתבשל בכירה כזה דינו כתולדות חמה או כתולדות אש, ואנו נתייחס כאן בדברים הנוגעים להלכות שבת:

שהיה מערב שבת

אסור להזיז סיר העומד מעל כירה מסוג אינדוקציה בשבת. שכל תנועה בסיר משפיע על מתח תנועת העלעקטרונים הנמשכים דרך הסלילים, וכל תנועה המגבירה או מחלישה כח זרם עלעקטרי אסור בשבת וביום טוב; לחלק מהפוסקים היא בכלל מלאכת בונה וסותר, ולחלק מהפוסקים היא בכלל מכה בפטיש או איסור מוליד.

אך יש להסתפק אם מותר להניח על כיריים כזה מאכל שאינו מבושל מערב שבת כדי שיתבשל במשך השבת. באופן שמחברים שעון שבת לכיריים ובזמן שהשעון מכובה יוריד את הסיר מן הכירה.

טעם הספק בזה, כי כידוע אסור חז"ל לשהות על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה מאכל שלא נתבשל, מחשש שיבוא לחתות ולהבעיר באש מתוך שיהיה בהול על המאכל שאינו ראוי לאכילה עדיין. ואין היתר להשהות רק על אש מכוסה על בלעך או פלטה. ופסק **המשנה ברורה** (סי' שית סק"ב ובה"ל שם ד"ה ואפילו) על פי שיטת **הרשב"א** (שבת לט: ד"ה ויש לדחות) שאמנם על תולדות חמה מותר להשהות. ומאחר שסוג כיריים כזה אין בו אש לוהט דינו כתולדות חמה ומותר להשהות בלי גרופה וקטומה.

מאידך, יש לומר דרך חימום בחמה או בתולדות חמה שלא שייך בה חיתוי מותר, אבל כיריים מסוג זה כיון שיש בה אפשרות להגביר ולהחליש את הזרם הרי זה ככירה רגילה ואסור (עי' בה"ל הנ"ל בשם דעת"א).

מצד שלישי אפשר לומר, שבאמת אפילו בכיריים שלנו לא היינו צריכים לאסור מעיקר הדין, כי רק בזמנם שהיו מבשלים בעצים היה חשש חיתוי, שדרך העצים שנכבים מעצמם במשך הזמן ויש צורך כל הזמן לחתות כדי לשמור על מצב האש, כמבואר ברמ"א **בשולחן ערוך בהלכות בישול עכו"ם** (י"ד סי' קיג ס"ד) שנוהגים להקל בבישול השפחות בבית ישראל, כ' אי אפשר שלא יחתה אחד מבני הבית מעט'. לא כן בזמנינו שמבשלים על גז וכח האש עומד יפה גם בלי שום חיתוי, וסברא זו מובא בגארות

תענית סליחות וערב ראש השנה

הטור (סי' תקפא) מביא **ממדרש תנחומא** שבערב ראש השנה נוהגים הגדולים להתענות ומוותר הקב"ה שלוש עונות, בעשרת ימי תשובה הבינונים מתענים ומוותר הקב"ה ב' שלשים, ביום הכיפורים הכל מתענים ומוותר הקב"ה הכל. ומביא משל לזה למדינה שחייבת מס למלך, וכאשר בא המלך לגבות מאנשי המדינה יצאו לקראתו גדולי המדינה וביקשו לוותר המס והניח להם שליש, ולאחר שנתקרב יותר יצאו בינוני העיר לקראתו והניח להם שליש השני, וכשנתקרב יותר יצאו כל בני העיר לקראתו והניח להם הכל.

והנה מדרש זה מתאים עם מה שמוכר **בגמרא ראש השנה** (י"ט) שצדיקים גמורים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים, ובינוניים תלויים ועומדים מראש השנה ועד יום הכפורים, לפי שבראש השנה היא הזמן של הצדיקים, ובעשרת ימי תשובה הזמן של הבינונים, עד שביום כיפור הוא זמן של כולם. ולפי דברי המדרש הנ"ל יוצא שבזכות הגדולים והצדיקים מכפר הקב"ה גם את העונות של כלל הציבור, והוא מקור גדול למה שהזהיר רבינו הקדוש להיות אצל הצדיק בראש השנה, ולמה שנהוג לנסוע לקברי הצדיקים בערב ראש השנה.

והנה בפשטות היה ראוי לנו כבינונים להקפיד יותר על התעניות של עשרת ימי תשובה מהתענית של ערב ראש השנה, שהתענית של ערב ראש השנה מיוחד בעיקר לגדולים. וכבר עמד על זה **המגן אברהם** (סי' תקפא סק"ט), ותיירץ שאנו רוצים להתענות גם בעת רצון של ערב ראש השנה, וגם בעת רצון של עשרת ימי תשובה, ומאחר שממילא אין אנו יכולים לעמוד בזה להתענות כל העשרה ימים, סומכים על זה שמתענים בצום גדליה יום א' מעשרת ימי תשובה (עי"ש בלבושי שרד).

ורבינו הקדוש הורה שראוי לנהוג להתענות בכל יום מעשרת ימי תשובה בתבשיל זה הינה תולדות חמה לכאורה אין בזה איסור. אמנם למעשה קשה להקל בזה, שאין מקור ברור לדברי המשנה ברורה, שמקור דבריו הוא על פי גליון רבי עקיבא איגר על השולחן ערוך שהיה במהדורת בעל החפץ חיים, ואילו לפי המהדורות שלנו לא התכין רבי עקיבא איגר לזה. וגם לשיטת המשנה ברורה נראה שאין להקל רק במאכל שלא עבר תהליך בישול רגיל, שיש לומר שלא חששו חז"ל שיבוא להטמין ברמץ, אבל בישול בכיריים אינדוקציה שהינה בישול גמור ודאי שיש לחוש שמא יטמין ברמץ ואסור.

בישול אחר בישול

יש לדון אם תבשיל שהתבשל בכיריים אינדוקציה יש בו הכלל של אין בישול אחר בישול, שאפשר שאם לא נתבשל רק מתולדות חמה אסור לחממו אחר כך בתולדות אש. ולמעשה הסיכמו **רוב הפוסקים** שאם נגמר איכות הבישול בטוב על ידי תולדות חמה אין בו שוב איסור בישול אחר בישול (פמ"ג במש"ז סי' שית סק"י מנ"ח מצוה א אות ב, וכ"פ מנחת שלמה ח"א סי' יב הע"ד, וכ"פ משרית שה"ל ח"א סי' סב, וכ"ש לפי מש"כ האג"מ ח"א סי' נב).

כזה לא שייך התנאי של 'גרופה וקטומה', אין היתר להניח רק כשהיא מופסקת מחיבור העלעקטרי (מלבד, שעצם הזזת הקדירה על משטח הכירה כשהיא מופעלת גורם לשינוי מתח), ואם ירצה להניח על כירה מכובה שעתידי להידלק על ידי שעון, כיון שעל ידי הנחת הקדירה גורם שיהיה שינוי מתח עלעקטרי בסלילי הכירה בעתיד כשיפעל השעון, אסור כדן אחד נותן את הקדירה ואחד נותן את האש (שם ס"ק ק), אמנם ביום טוב קיל יותר, שיש מתירים גרמא ביום טוב (עס"י תקיד שיעה"צ ס"ק לא).

הטמנה בשבת

אסור לכסות סיר העומד על הכיריים בשמיכות או בגמבוט, גם אם המאכל נתבשל כל זכוכ, משום איסור הטמנה בדבר המוסיף הבל. כי כל זמן שהסיר עומד על הכיריים הוא מוסיף הבל, וגם תולדות חמה היא בכלל איסור הטמנה בדבר המוסיף הבל (סי' רנב ס"ג וכדן חמי טבריה בשבת שם). אמנם יש להסתפק אם לאחר שהורידו את הסיר מהכיריים מותר לכסותה בשבת בבגדים ובשמיכות. ולפי מה שכתב **המשנה ברורה** בסיומן ש"ל"ח (שיעה"א סק"ד) שתולדות חמה מותר להטמין בשבת בדבר שאינו מוסיף הבל, מאחר

וְעַל לְמוֹד הַפּוֹסְקִים הַזֵּהִיר מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר מִפְּלֵ הַלְמוּדִים... וְהוּא תִקּוּן מְדוּל מְאֹד מְאֹד...
וְאָמַר, שֶׁפֶל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי מְהִיב לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם 'פּוֹסְקִים' וְלֹא יַעֲבֹר.

בע"ה ניתן לשמוע שיעור בעמוד היומי
מידי יום בשלוחה 433 בקול אנ"ש

רבי מענדל (ב)

רוח הצדיק דנשיב בשית פרקין

ר' מענדל אחז במידת השמחה כפי שלימד אותנו רבינו ז"ל, והיה שש ושמוח שזכה להיות יהודי ולעבוד השי"ת, ורקד ועלז שלא כדרך הטבע, וכה סיפר מוהרנ"ת עליו בספר ימי מוהרנ"ת: "ר' מענדל שהיה עמי כל הדרך שמח (בשני ימים הראשונים של חג הפסח) הרבה מאד, ורקד הרבה מאד, עד אשר תמזה על הרואים מהיכן הוא ורקד הרבה כל כך שלא כדרך הטבע. והם לא ידעו מהלוא רותא דנשיב בשית פרקין וכו' שמשם נמשכים המתאות כף אל כף וריקודים כמבואר בהתורה ואלה המשפטים בח"א סי' ל' עיי"ש" (ימי מוהרנ"ת ח"א סי' ט"ט).

עוסק בהדפסה

ר' מענדל עמד לימין מוהרנ"ת לא רק בבניית הקלויז, ובנסיעתו לארץ ישראל, אלא אף גם בהדפסת ספרי רבינו מצינו שר' מענדל היה מהיחידים מאנ"ש שנדב לבו אותו לעסוק בזה בזריות יתירה, והיה בזה חכם וכלי אומנות בידו, כי מקודם שנתקרב למוהרנ"ת כבר ידע היטב את מלאכת בית הדפוס, ולכן היה לעזר רב בהדפסת כמה מספרי רבינו.

בימים ההם היה אסור לחסידיו ברסלב להדפיס ספרי רבינו, כי ספרי ברסלב היו מהשבעה ספרים שהיו אסורים מטעם הצענזור להדפיסם (עיי' אבניה בראל), בידועם שספרים הללו יש בכותם להחזיר בתשובה את כל בני ישראל לאביהם שבשמים, ולכן פעלו אז המשכילים שספרי רבינו יהיו אסורים בהחלט להדפיסם. אמנם מוהרנ"ת ותלמידיו לא אמרו נואש, והעמידו בית הדפוס בחשאי בבית מוהרנ"ת ז"ל, והתלמידים עסקו בסתר בהדפסת הספרים.

בין העוסקים במלאכת הדפוס, היה לר' מענדל חלק גדול, כי הוא היה יודע גם מקודם את אומנות הדפוס, וככתוב בדברי מוהרנ"ת ז"ל: "בשנת תקפ"ד הדפסתי את התפילות מס' ס"ה וכו', וריבוי המניעות שהיו לי על זה מקודם היה בלי שיעור, אך השי"ת עזרני וחזק את לבבי והזמין לי על הוצאות וכו' בלי בעלי מלאכות מבחוץ, רק אנ"ש בעצמן למדתי אותם האומנות ואחד מהם ר. מ. [ר' מענדל] היה יודע האומנות מכבר, והם עסקו בדפוס כל החורף הנ"ל עד שגמרנוהו" (ימי מוהרנ"ת ח"א סי' ט"ט).

שליח מצוה

וכן מוזכר ר' מענדל בעלים לתרופה בשנת תקפ"ד, שעזר למוהרנ"ת הרבה באותן הימים, וז"ל: "ב' וישלח תקפ"ד ברסלב... תודה לא-ל התחלנו לעסוק בהדפוס לגמור התפילות בעזהשי"ת, וכמדומה לי שכבר הודעתין מזה שכבר שלחתי את ר' מענדל לקהלת מינקאוויץ, ות"ל בשבוע העבר כבר בא בשלום והביא האותיות שהיו חסרים, ובין היום ובין למחר נתחיל בשלום בעזרת השי"ת להדפיסם" (עלי"ת סי' ז').

אי אפשר לבטל הדפסת ספרי רבינו אפילו יום אחד...

וכמו כן בא לעזר למען ההדפסה בתמיכה כספית, כמו שהזכיר מוהרנ"ת בעלי"ת ז"ל: "ה' בא תקפ"ד... נא לדבר עוד עם ר' מענדל ור' ישעיהו וכו' שישלחו על כל פנים מה דאפשר, כי כל מה שישלחו לי יחיו כמה נפשות מישראל, כי יסייעו הרבה בזכות הרבים לדורות. והזריז משובח, כי השעה דחוקה ואי אפשר לבטל הדפוס אפילו יום אחד. למען השם שתראה לזרזם בכל מה דאפשר" (סי' ט').

ביחוד עסק אז ר' מענדל עם חבריו, בהדפסת ליקוטי תפלות, וזכה ר' מענדל ששמו מרומז שמו בסוף הספר ליקוטי תפלות, יחד עם שמו של חבריו ר' חיים נחום, וז"ל הנוסח הנדפס בסיום הספר: מ'ה מא'וד נ'עים נ'פילת ח'לב ח'לקנו מ'סדרים מ'דפיסים מ'ילים מ'ועילים ע'רבים על'ינו נ'עימות נ'פלאים ד'ברי ד'ודים י'להיבו י'בעירו להבת לבבות" עכ"ל (הנוסח נמצא בדפוסים ישנים).

הסתלקותו לחיי עולם

ר' מענדל נסתלק לחיי עולם בחולאת החולירע שפרצה בשנת תקצ"א, ויום היארצייט נרשם בכת" מוהרנ"ת ז"ל: "ביום א' ערב שביעי של פסח נפטר ר' מענדל ז"ל מלאדיזין על ידי חולאת החולירע שהיתה בשנה הזאת" (כת"י מוהרנ"ת בשיחות וסיפורים דף קמ"ה). תנצב"ה.

נער ע"ד ה"ה ר' רבי נחמ" שווארצין שליט"א בעמ"ס "אוצרות עלים לתרופה".

הרה"ק רבי פינחס מקאריין זיע"א (ד)

ג' דברים קיבל מהבעש"ט

וג' דברים קיבל הבעש"ט ממנו

בקונטרס ערך אבות (הקדמה לספר תורת אבות - מאניסטרטיטש בה ערך יריעה נרחבת לתולדות אבותיו הק') להאדמו"ר רבי יהושע העשיל רבינוביץ ממאניסטרטיטש זצ"ל (משושלת הרה"ק רבי גדליהו אהרן מליניץ ז"ע) שכתב כאדמו"ר בעיר אומאן - כותב על זקנו רבי פינחס (בערכו - הערה ח'): "הוא ז"ל היה מגדולי תלמידי הבעל שם טוב זי"ע, אבל בכתביו הרבים הנמצאים בידיו לא מצאתי שזכיר את הבעל שם טוב בשם 'מורי ורבי'. ושמעתי מאבותי, כי הוא זצ"ל אמר כי שלשה דברים קיבל מהבעל שם טוב, ושלשה דברים קיבל הבעל שם טוב ממנו.

השלשה שקיבל הם: א', השפעת הברכה לחשוכי בנים ועיני סגולות ורפואות להתברך בברכת פרי בטן, ב', סוד החוטם שנקביה למטה. ג', סוד סתימת בקבוק היין שמקדשין עליו אחר שמילא את הכוס של קידוש.

והשלשה שקיבל הבעל שם טוב ממנו ז"ל הם: א', סתימת החלונות אחר הדלקת נר שבת, בל יתראה אור הנר לחוץ שלא יהנו החיצונים מאור הקדושה של נר שבת. ב', ענין וסוד מחלת הקדחת. ג', סוד תרי בדי הדס, אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, ויש בזה סוד כמסוד... חשיבותו ורום ערכו בעיני כל תלמידי הבעל שם טוב היה גדול ויקר מאוד אבותינו סיפרו לנו כי רבים באו אליו להתייעץ על צפונותיהם, וכולם נתנו כבוד לשמו ולזכותו".

אלו היית טובל במקוה הייתי מבטל את הגזירה

בספר שבחי הבעש"ט מובא, שכשהיה רבי פינחס אצל הבעל שם טוב בשביעי של פסח תק"כ, כוונתו מלכתחילה היתה לשהות יותר ימים אצל הבעל שם טוב, אולם מפני ריבוי הגשמים וקלקול הדרכים התעכב מאוד בדרך עד כי בבואו למע'בז' היה זה ערב החג של שביעי של פסח ולא נותר לו הפנאי לטבול לפני החג.

בשעת התפילה בליל החג גילו לו לרבי פינחס מהשיים על הסתלקותו הקרובה של רבן. אחר התפילה שאל אותו הבעל שם טוב אם טבל בערב החג במקוה, תשובתו היתה כי מחמת סרדויותי נמנע מטבילה, אז נאנח הבעש"ט אנהה עמוקה ואמר: "כבר נעשה מעשה ואין אחר מעשה כלום, אילו היית טובל במקוה הייתי יכול לבטל את הגזירה".

בעקבות מעשה זה הזהיר רבי פינחס את כל צאצאיו אחריו להזהר מאוד בטבילת ערב החג של שביעי של פסח, כי אמר: "חשיבותו של חיי הבעל שם טוב היו תלויים בטבילה זאת, חוב קדוש הוא להיות נזהר מאוד בטבילה זו".

נוסח התפילה המקובל אצל אנ"ש

בנו של רבי פינחס - הרה"ק רבי משה מסלאוויטא זי"ע לבד מפרסומו כצדיק נשגב שרבים שיחיו לפתחו וניאותו לאורו, ומלבד פרסומו הגדול שהקנה לו שם עולם - בית הדפוס 'דפוס סלאוויטא' המפורסם שהקים יוסד לאחר שלא רצה ליהנות מכתרה של הרבנות (בית דפוס זה נודע לשבח ותהילה בכל העולם

ברכת מוזל טוב להר"ה זאב סליבשיטין הי"ו לע"ל חולדת חגן יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' שמעון סולרש שליט"א לע"ל חייבננ בני יעקב נ"ו לע"ל חורר וסננות יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' יצחק נפתלי חוילפרין שליט"א לע"ל חורר חב"ד עב"ג אהרונ בתו עב"ג חורר חב"ד ח'דואל נ"ו ביתר"ה ר' יוסף איינפאט שליט"א יח"ר שייבו לבנות בית נאמן בשרא בירך רביתו"ק זיע"א	ברכת מוזל טוב להר"ה אברהם נתמן מיל הי"ו לע"ל חולדת חב"ד יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה צבי נתמן רובינשטיין הי"ו לע"ל חולדת חב"ד יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' שלמה פרנקל הי"ו לע"ל חולדת חב"ד יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' שמעון קויפמאן שליט"א לע"ל נשיאא בתו עב"ג כשעש"ט יח"ר שייבו לבנות בית נאמן בשרא בירך רביתו"ק זיע"א
ברכת מוזל טוב להר"ה יוסף שיינשורטיטש הי"ו לע"ל חולדת חגן יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' אליעזר זשיאא גולבסקי הי"ו לע"ל חייבננ בני שלמה ולבן נ"ו לע"ל חורר וסננות יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' משה חיים אנשין שליט"א לע"ל חייבננ בני שמעון נ"ו לע"ל חורר וסננות יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה סנחם טורדייב קניג הי"ו לע"ל חולדת חגן יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה דוד חוילפרין הי"ו לע"ל חולדת חב"ד יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' יוסף ישראל נתמן הי"ו ב"ר משה חיים אנשין הי"ו לע"ל חולדת חגן יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה	ברכת מוזל טוב להר"ה ר' שמעון חורביץ הי"ו לע"ל חולדת חגן יח"ר שייבה לערלו לטורה לחופה ולטעש"ט ולרוב נחת קדושה